

Ó můj nejrozumnější Ježíši, pro veliký div nevím téměř, co mám mluvit. Je-liž to možná, abys mě tak velice miloval a lásky pro mě z nebe na zem sstoupil? Je-liž to možná, abys mě od pekla vysvobodil, že jsi sám sebe do tmavého žaláře života matky zavřel a maličkým dítětem chtěls učiněn být, tvých pět smyslů jsi se zbavil a tak nepřijemný žalář po celých devět měsícův dobrovolně snášel, a to všechno z pouhé ke mně lásky? Ó Bože můj, jak velika jest tvořá láska? co jsi sobě na mě všiml? co tobě na mě záleží aneb co máš ode mě očekávat? Jestliže tedy to všechno z pouhé ke mně lásky činíš, co pak já zase z lásky k tobě nemám činit? zdalibž mě má záležky být v tento čas adventní mých pět smyslů na uzdě držet a je mrtvů, když ty z lásky ke mně po celých devět měsícův chtěls tvých pět smyslů tak velice mrtvit? Já silně předsevzet činím, ó můj Ježíši, na památku a pro vděčnost toho svého devětměsíčního žaláře mě oči, uši, jazyk ode vši marnosti vzdalovat, mě pohy od daremni procházky zdržovat, k tomu mi dopřej tvé milosti. Amen.

Modlitba k Pannu Ježíši v životě matky své zavřenému

V tomto svatém čase adventním měl by jeden každý pobožný křesťan pobožně rozjímat, kterak to rozmlle dítě Pan Ježíš po svém narození dychtelo. Jiz téměř to nejsvětější dítěčko celých devět měsícův v životě nejsvětější Panny jako v nějakém tmavém žaláři zavřené leželo, jak tehdy sobě vlnšovat nemělo, aby jednou z něho vysvobozené bylo? Neb kdyby jiné některé dítě v životě matky dospělý rozum mělo, jak by ten žalář jemu těžký byl? Kterak by nemělo vysvobození žádat? Podobně pak, přirozeným způsobem o tom mluvice, tak se dalo s tím malým Ježíšem, neb ačkoliv jeho duše a jeho božství krom lůna Boha Otce žádného přijemnějšího místa buď na nebi, neb na zemi nemohlo naleztí jako v srdci Marie, však předce jeho svate maličké tělo všelijaké nedostatký trpět tam muselo. Protož pomysli sobě, pobožná duše, jako by to maličké dítěčko z života Panny takto k tobě mluvalo: Ó mé milé stvoření, vidíš, kterak já, Bůh a Stvořitel všeho světa, pro tebe velice jsem se ponížil. Hled, pro tebe jsem z nebe na zem přišel. Seděl jsem od věčnosti v klíně Otce mého nebeského, nyní pak zde ležím jako nějaký aní slovo nemohu mluvit. Moje ruce zem i nebe stvořily, a nyní rukama ani nohama hýbat nemohu. A tak téměř celých devět měsícův ležím v tom tmavém místě a snaším všelijaké neshaze a nemožnosti, a to všechno trpím pro tebe, abys ty nemusel navěky v pekelném ohnivém žaláři zavřen být. Hle, já dobrovolně dal jsem věky toho bych byl neučinil.

Kterak Ježíš a Maria porodu žádostivi byli

Kapitola padesátá třetí